

Hồi thứ Hai Mươi Hai LÀA THUỐC MÊ VÀO ĐỘNG HẮC LY

Những tia hy vọng này dần biến thành tuyệt vọng. Chàng chờ cho tới lúc khói lắng hồi lâu mà vẫn không thấy tăm hơi hết.

Độc Cô Nhạn bị lương tâm cắn rứt, chàng hoang mang vô cùng. Chàng biết Tứ Bất hòa thượng đến đây không có ác ý gì với chàng. Dù lão có chế diễu chàng thì cái tội ấy cũng không đáng chết. Chàng tự thẹn mình đã mang tiếng là người hiệp sĩ võ lâm mà hành động lại điên khùng thô bạo như vậy thì còn mặt mũi nào trông thấy ai?

Độc Cô Nhạn ngồi thừ người ra buông một tiếng thở dài, rồi khẽ gọi:

– Dã hòa thượng! Dã hòa thượng chết rồi ư?

Vẫn không thấy tiếng phản ứng, chàng liền gọi to hơn:

– Dã hòa thượng! Nếu lão chưa chết hẳn thì hãy để cho ta bồi thêm một chưởng nữa?

Dù trong thâm tâm chàng rất ai oán hối hận song ngoài mặt vẫn lạnh như tiền tựa hồ đối với vụ này chàng chẳng quan tâm chút nào.

Lần này chàng gọi đã thấy có phản ứng, chỗ chưởng lực đánh xuống trong vùng cỏ rậm ngã nghiêng lập tức thấy động rồi một bóng người loạng choạng đứng lên hết xiêu sang mé tả lại vẹo sang mé hữu. Người này chính là Tứ Bất hòa thượng.

Tứ Bất hòa thượng lão đảo người tiến về phía trước la lên bằng những tiếng quái gở:

– Đừng bồi nữa! Đừng bồi nữa! Người mà bồi thêm một chưởng thì đưa bản hòa thượng về Tây phương thực. Bản hòa thượng chưa hưởng hết tuổi thọ mà chết đi thì chẳng cam tâm chút nào.

Độc Cô Nhạn đứng thộn mặt ra, chàng không khỏi kinh ngạc, vì chỗ Tứ Bất hòa thượng cựa dậy đứng lên thì đúng là chỗ phát chưởng đánh trúng. Tứ Bất hòa thượng công lực đã vào hạng khá lắm ở cách xa ngoài hai ba trượng thì trúng chưởng mà không bị thương cũng là sự thường nhưng đây là Hắc Sát chưởng tuyệt độc, dù lão chẳng chết ngay, tất nhiên ngoài mặt mũi cũng bị nát như không còn nguyên vẹn chân tướng nữa mới phải.

Độc Cô Nhạn nghe thanh âm của lão còn dõng dạc rõ ràng thì biết rằng dù lão có bị thương cũng chẳng lấy chi làm nghiêm trọng cho lắm.

Tứ Bất hòa thượng như người say rượu lão đảo bước tới trước mặt Độc Cô Nhạn. Lão chấp hai tay để trước ngực cất giọng âm ờ nói:

– Đa tạ Độc Cô thí chủ đã nhẹ đòn khiến cho cái mạng kiến ruồi của bản hòa thượng hãy còn giữ được.

Sương mù ở chốn sơn lâm dày đặc, chỉ đứng xa một chút là không nhìn rõ tình trạng. Lúc nhà sư đi tới trước mặt, Độc Cô Nhạn suýt nữa không nhận được phải phì cười.

Nguyên Tứ Bất hòa thượng tuy không chết không bị thương, nhưng dáng điệu sợ sệt trông rất buồn cười. Mặt lão đen xì, chiếc áo cà sa đã vá đến trăm chỗ lại rách thêm mấy miếng, chắc là do phát chưởng của Độc Cô Nhạn gây ra.

Độc Cô Nhạn làm bộ mặt nghiêm nghị nói:

– Trước nay tại hạ không bao giờ chi để cho người khác trêu cợt. May mà phát chưởng đó chưa đánh chết lão. Nhưng nếu lão có vô phúc mà uổng mạng thì cũng đừng oán hận tại hạ, chỉ nên tự trách là lão tự tìm cái chết.

Độc Cô Nhạn ngừng lại một chút rồi chau mày hỏi:

– Hòa thượng! Hòa thượng có biết chưởng lực của tại hạ đó là chưởng lực gì không?

Tứ Bất hòa thượng nghe rồi cười đáp:

– Đó là Hắc Sát chưởng do các hạ sáng lập ra. Bản hòa thượng đã được ném mùi rồi.

Độc Cô Nhạn đằng hăng một tiếng rồi nói:

– Tuy nội lực lão tinh thông, có thể chống được một lúc, nhưng khi tại hạ luyện thứ chưởng lực này, đã lấy tinh túy bác độc luyện bàn tay trong vòng năm ngày, chất độc xâm nhập vào nội phủ thì khó lòng giải cứu lắm đấy.

Chàng đảo mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng rồi nói tiếp:

– Còn điểm trọng yếu nữa là tại hạ chưa kịp luyện thuốc giải, chưởng phong chỉ lướt ra ngoài da là người không tài nào sống được ngoài 7 ngày. Đến ngay tay danh y đệ nhất là Lê Vi Tử e rằng cũng chưa nghĩ ra được phương pháp giải cứu.

Tứ Bất hòa thượng lắc đầu tươi cười dường như không để ý gì, lão hỏi:

– Các hạ nói vậy thì bản hòa thượng nhất định phải chết hay sao?

Độc Cô Nhạn hất hàm đáp:

– Tại hạ nghĩ tới tâm địa Dã hòa thượng cũng không đến nỗi hại cho lắm. Nếu Dã hòa thượng có di ngôn gì thì cứ nói với tại hạ. Việc gì tại hạ làm được, nhất định sẽ làm cho.

Tứ Bất hòa thượng cười khanh khách nói:

– Bản hòa thượng tuổi thọ còn dài, sở Nam tào đã chưa rõ không thể chết vì bàn tay của các hạ.

Độc Cô Nhạn sửng sốt trầm giọng quát hỏi:

– Dã hòa thượng! Lão lại dở trò quỷ gì thế?

Tứ Bất hòa thượng đưa tay áo đầy máu ghét lên lau cái mắt đen sì rồi nhe răng cười nói:

– Chết độc về Hắc Sát chưởng của các hạ, tuy không có thuốc gì giải được, nhưng các hạ nên biết ở đời là chẳng bệnh gì mà không có thuốc chữa.

Độc Cô Nhạn bật cười ngắt lời:

– Kể ra thì không thiếu gì thuốc giải như cây: linh chi ngàn năm hay thứ sâm quả vạn năm... nhưng chỉ nghe đồn có những thứ thần dược đó, chứ thực chưa ai kiếm được.

Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng khè ra cười nói:

– Ít ra còn một vật nữa phá giải bách độc. Chẳng hiểu các hạ nghe ai nói đến Thiên Sơn Ngọc Thiềm bao giờ chưa?

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi hỏi lại:

– Chẳng lẽ hòa thượng có Thiên Sơn Ngọc Thiềm hay sao?

Tứ Bất hòa thượng nghiêm trang nói:

– Bản hòa thượng chỉ hỏi các hạ là con Thiên Sơn Ngọc Thiềm có thể hóa giải được Hắc Sát chưởng của các hạ không?

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

– Dĩ nhiên có thể giải được, chỉ sợ...

Tứ Bất hòa thượng không hỏi gì, đột nhiên lão cho tay vào trong bọc sờ mó.

Độc Cô Nhạn nhìn Tứ Bất hòa thượng bằng con mắt soi mói. Chàng thấy lão ung dung lấy trong bọc ra một vật gì trắng như tuyết lắc lắc trước mặt chàng rồi nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay.

Vật đó quả là con Ngọc Thiềm toàn thân trắng như tuyết hai mắt đỏ hồng.

Lão vừa lắc trước mặt chàng thì một luồng hơi mát lạnh thấm vào người, đồng thời thoang thoang ngửi thấy mùi thơm.

Độc Cô Nhạn vẻ mặt lạnh lùng hỏi:

– Cái này là của thật hay của giả?

Tứ Bất hòa thượng trịnh trọng cất con Ngọc Thiềm vào trong bọc rồi đáp:

– Bản hòa thượng chẳng cần nói nhiều. Cứ một phát Hắc sát chưởng của các hạ vừa phát ra mà bản hòa thượng không việc gì là đủ chứng minh Ngọc Thiềm này chân hay giả.

Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười hỏi:

– Cái đó Dã hòa thượng lấy được ở đây?

Tứ Bất hòa thượng gãi đầu gãi tai cười hề hề đáp:

– Chẳng giấu gì các hạ, bản hòa thượng đã lấy cắp được...

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Lấy cắp ư?

Rồi chàng cười rộ tiếp:

– Dã hòa thượng! Lão thật là đồ đốn mạt nơi cửa phật.

Tứ Bất hòa thượng bẽn lễn cười đáp:

– Đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ. Bản thân hòa thượng hoài bão tấm lòng thương người đời, định lấy Thiên Sơn Ngọc Thiềm để thử xem có trị được Ma phong của Thuần Vu thế gia trên núi Nhạn Đãng không?

Độc Cô Nhạn hỏi ngay:

– Hòa thượng đã thử qua chưa?

Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:

– Thử qua rồi, nhưng chẳng ích gì. Tuy nó giải được bách độc song riêng đối với bệnh Ma phong là vô dụng. Bản hòa thượng đã uống phí một phen tâm huyết.

Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:

– Dã hòa Thượng! Lão thiệt là con người cổ quái. Chắc lúc tại hạ rời khỏi núi Bắc Mang để đi kiếm Kim Ty thảo trên núi Nhạn Đãng lão cũng biết rồi phải không?

Tứ Bất hòa thượng gật đầu đáp bằng một giọng bí mật:

– Đúng thế! Nhưng Kim Ty thảo ở ngay chỗ sở tại của Thuần Vũ thế gia. Bản hòa thượng e rằng chưa lấy được Kim Ty thảo thì cái mạng nhỏ xíu của các hạ đã chết uống rồi, nên bản hòa thượng gặp được cơ hội khi nào lại chịu bỏ qua, liền đánh cắp con Ngọc thiềm này. Tuy nó không bổ ích gì đối với chất độc về chứng Ma phong, nhưng bữa nay nó giúp bản hòa thượng thoát khỏi kiếp nạn.

Độc Cô Nhạn bật lên tiếng cười khanh khách rồi đột nhiên đưa tay ra như điện nắm lấy uyển mạch tay phải Tứ Bất hòa thượng.

Tứ Bất hòa thượng run người lên, ngoác miệng hỏi:

– Độc Cô Nhạn! các hạ định tranh cướp con Thiên Sơn Ngọc Thiềm của bản hòa thượng chẳng?

Độc Cô Nhạn bĩu môi đáp:

– Dù Dã hòa thượng có lấy được “Cứu mạng kim đan” ở trong lò bát quái của Thái thượng lão quan thì Độc Cô Nhạn này cũng không sinh lòng tranh cướp đâu.

Tứ Bất hòa thượng đảo cặp mắt nhìn quanh rồi ngập ngừng:

– Sao? Các hạ...

Độc Cô Nhạn trầm giọng ngắt lời:

– Dã hòa thượng này thật là đáng nghi! Dường như chẳng cái gì lão không biết, nhất là đối với việc riêng của tại hạ, lão đều nhìn thấy rõ hết. Tỷ như câu chuyện Kim Ty thảo trên núi Nhạn Đãng, sao dã hòa thượng cũng biết được?...

Chàng tăng gia cường lực vào năm ngón tay rồi lại quát:

– Nếu dã hòa thượng chịu nói rõ nguyên do vụ này thì thôi, bằng không...

Tứ Bất hòa thượng vội la lên:

– Để ta nói! Để ta nói...

Độc Cô Nhạn nới năm ngón tay ra một chút rồi dần giọng:

– Lão không nói thực thì phải liệu mà giữ lấy cái cổ đã mang chiếc đầu trọc.

Tứ Bất hòa thượng thở dài nói:

– Nói là bản hòa thượng giỏi nghề bấm độn biết việc quá khứ vị lai thì chắc các hạ không tin đâu. Nhưng khi biết rõ sự thật thì chẳng có chi là lạ. Nguyên Vô Danh lão nhi kia đối với bản hòa thượng cũng có chất gia tình.

Độc Cô Nhạn hơi biến sắc mặt ngắt lời:

– Thế ra lão ta bảo dã hòa thượng giám thị ta phải không?

Tứ Bất hòa thượng xua tay đáp:

– Độc Cô thí chủ bảo thế thật là quá đáng! Chỉ có thể nói là viện trợ chứ không nên nói là giám thị.

Độc Cô Nhạn hăng giọng nói:

– Đáng trách ở chỗ vô Danh lão nhi lại không nói rõ...

Nhưng Độc Cô Nhạn không muốn hỏi vặn việc này nữa, vì nhà sư rất nhiều nguy kế. Nếu lão có lòng giúp chàng một tay, thêm vào sự việc trợ của bọn đệ tử Cái Bang thì việc lên núi Nhạn Đãng lấy Kim Ty thảo rất có nhiều hy vọng thành công.

Độc Cô Nhạn muốn biết những việc thiết yếu, liền hỏi lảng sang chuyện khác.

– Nghe nói Vô Danh lão nhi đã dời khỏi núi Bắc Mang không hiểu hiện giờ lão đi đâu?

Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:

– Những tin tức về lão, bản hòa thượng cũng chẳng biết gì nhiều hơn các hạ. Hiện giờ lão quái vật đó ở đâu bản hòa thượng cũng không rõ nữa... Không chừng lão bị Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo đẩy ra rồi bị người Thuần Vu thế gia đưa về Tây thiên rồi cũng nên. Nếu đúng vậy thì dù các hạ có lấy được Kim Ty thảo cũng uổng công mà thôi.

Tứ Bất hòa thượng ăn nói không lựa lời, tuy chỉ là câu nói đùa nhưng khiến cho trong lòng Độc Cô Nhận cũng bị đám mây mù ám ảnh, vì việc đời thay đổi thất thường. Trên chốn giang hồ đầy ảo ảnh, còn một thứ diễn biến nào không phát sinh ra được?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi bật lên tiếng cười khanh khách hỏi:

– Dã hòa thượng! Bây giờ lão đến đây kiếm tại hạ vì mục đích gì?

Tứ Bất hòa thượng đảo cặp mắt loang loáng đáp:

– Bản hòa thượng ngoài chuyện ăn cắp con Thiên sơn ngọc Thiểm còn ăn cắp được cái bọc Long Diên Hương là một bảo vật hiếm có ở đời.

Độc Cô Nhận chau mày hỏi:

– Long Diên hương ư? Tại hạ chưa được nghe ai nói đến thứ đó chẳng hiểu Long Diên Hương có diệu dụng gì?

Tứ Bất hòa thượng cười hề hề đáp:

– Nó dùng được rất nhiều việc. Chỉ lấy một chút là bằng cả một túi lớn Thượng hảo luân hương.

Lão nói xong lại lấy ra một gói vải dầu. Gói này có vẻ khá nặng. Ít ra là có đến bốn năm cân. Lão cầm trong tay vừa cười vừa nói:

– Long Diên Hương này cũng là một thứ huân hương. Nhưng chỉ bấy nhiêu Long Diên hương có thể bằng cả một xe huân hương.

Độc Cô Nhận mỉm cười hỏi:

– Dã hòa thượng nói mỗi lúc một hồ đồ. Cái đó bọn thổ phỉ cường đạo trên chốn giang hồ thường dùng để đoạt tài vật hay những quân giặc “Thái hoa” dùng nó để thỏa mãn thú tính. Lão lấy về làm chi?

Tứ Bất hòa thượng đắc ý cười nói:

– Nếu dùng nó vào việc bất luân thì các tay cao thủ có tà thuật Độc Công gì cũng phải hôn mê hàng mấy giờ.

Độc Cô Nhận lấy làm thú vị nói:

– Nếu lão nói vậy thì để khi nào Quỷ Sầu Giản trên núi Nhận Đãng kiếm Kim Ty thảo sẽ rất cần dùng đến nó.

Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói:

– Cái này tuy nhiên dùng được nhưng còn tùy địa thế và tùy thời cơ. Quỷ Sầu Giản không có người qua lại, vậy cái này dùng ở nơi đó được hay không chưa thể biết trước. Chúng ta cứ dành lại một nửa...

Độc Cô Nhận hỏi ngay:

– Còn một nửa lão tính để làm gì?

Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra cười hỏi lại:

– Hiện giờ nếu không dọa thám tình hình động Hắc Ly thì chắc các hạ chưa chịu rời khỏi đây.

Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:

– Đúng thế thật.

Tứ Bất hòa thượng nói:

– Còn một nửa sẽ dùng tại nơi đây.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Lão muốn đốt Long Diên hương lên để vào động Hắc Ly phải không?

Tứ Bất hòa thượng đáp:

– Đúng theo địa thế mà bàn thì nơi đây dùng rất tốt, chỉ cần đứng trước cửa đốt chút Long Diên Hương cho khói tự động bay vào trong động là những người trong đó không ai thoát khỏi?

Độc Cô Nhạn mừng thầm trong bụng, chàng lẩm bẫm:

– Nếu Tứ Bất hòa thượng ra tay một cái đã thành công thì cũng là việc đáng mừng.

Chàng ngấm ngấm tính toán ít ra phải trừ khử Thuần Vu nhị phu nhân và quán chủ Vân Vụ biệt quán.

Trừ được hai nhân vật này tức là tước được phần lớn lực lượng của Thuần Vu thế gia. Đồng thời chẳng những cứu được Thẩm Thiến Hoa mà còn cứu được cả mẫu thân nàng cùng Nhất Kiếm Chấn Tây Hoàng Nam Sinh Kiệt và bọng con cái hay thuộc hạ của lão.

Dù bọn họ có bị công lực chí âm cực tà đã gây nội thương thì cũng có thể kiếm Lê Vi Tử để cứu chữa. Còn người nào trúng phải Bạch Diên chưởng thì sẽ tìm đến Nghiễn Trì nữ hiệp Thẩm Ngọc Minh. Khi mình lấy được Kim Ty thảo về rồi sẽ giao cho Lê Vi Tử luyện thành thứ thuốc chữa ác tật ma phong.

Tứ Bất hòa thượng thấy Độc Cô Nhạn đứng ngăn người ra, lão lấy làm kỳ, cười hỏi:

– Chẳng lẽ các hạ không đồng ý về việc này chăng?

Độc Cô Nhạn ra vẻ lạnh lùng nói:

– Hòa thượng thử dùng biện pháp đó coi. Tại hạ coi chừng hy vọng rất mong manh. Vả lại dù có may mắn thành công thì việc dùng biện pháp của người hạ lưu có thắng cũng chẳng vinh quang gì.

Tứ Bất hòa thượng gật đầu đáp:

– Độc Cô Hiệp! Đại hiệp nói thế thì câu chuyện của chúng ta coi như xong rồi.

Vừa dứt lời, lão đã băng mình chạy đi. Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ một chút rồi tùm tùm cười, vọt người rượt theo.

Tứ Bất hòa thượng hiển nhiên đã thuộc đường lối. Ở giữa chỗ rừng sâu núi thẳm mà lão rong ruổi chạy nhanh như gió.

Độc Cô Nhạn khinh công còn cao thâm hơn Đinh Bất Tứ, nên chàng rất ung dung.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã quanh hết nửa trái núi và chỉ còn cách mấy trượng là đến trước động Hắc Ly. Tuy hai người chạy nhanh như bay nhưng cẩn thận phi thường. Bóng người như hai dây khói xanh vọt đi không phát ra một chút tiếng động nào cả.

Tứ Bất hòa thượng dừng chân lại trước. Lão ẩn thân vào trong bụi cỏ rậm, quay lại cười nói:

– Bản hòa thượng lại thay đổi chủ ý muốn thử một chút xem sao đã.

Độc Cô Nhạn mỉm cười nhưng không nói gì.

Hai người ẩn núp trong cỏ rậm trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Người nào cũng ngấm ngấm vận động thần công để điều tra bốn mặt. Tuy mây mù dày đặc, chỉ cách mấy bước là không trông rõ cảnh vật nhưng nhờ thính giác minh mẫn, hai người có thể nghe rõ tiếng động trong vòng mấy trượng.

Hai người nghe ngóng hồi lâu, tuyệt không thấy động tĩnh chi hết.

Độc Cô Nhạn tự hỏi:

– Theo lẽ ra thì trong ngoài động bọng Thuần Vu thế gia phải bố trí những trạm bí ẩn canh phòng cẩn mật mới đúng. Có lý đâu Thuần Vu nhị phu nhân lại sơ hở đến thế này?

Tứ Bất hòa thượng càng cảm thấy kỳ dị hơn. Nhà sư quay lại khẽ hỏi Độc Cô Nhạn:

– Bản hòa thượng nhiều hơn đại hiệp mấy chục tuổi lỗ tai nghe ngấm ngấm mất rồi. Đại hiệp có nghe thấy động tĩnh gì không?

Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:

– Không có gì đâu. Ít là trong năm trượng vuông không có người nào sống cả.

Tứ Bất hòa thượng toét miệng ra cười. Lão lấy một ít Long Diên Hương gói thành một gói nhỏ đưa cho Độc Cô Nhạn rồi bảo chàng:

– Chúng ta chia nhau một người ở mé tả một người qua mé hữu, đồng thời đốt lên. Dù bọn chúng có phát giác kịp thời xông ra cửa động nhưng hít phải một chút vào mũi là hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Nhạn giơ tay đón lấy gói Long Diên hương rồi trở gót toan đi. Tứ Bất hòa thượng trầm giọng nói:

– Hãy khoan!

Độc Cô Nhạn dừng bước lại, lạnh lùng hỏi:

– Hòa thượng còn muốn giở trò gì nữa, hay đã lại thay đổi chủ ý?

Tứ Bất hòa thượng lắc đầu cười đáp:

– Nếu cứ để nguyên thế này mà đốt Long Diên Hương lên làm cho bọn chúng hôn mê thì chính đại hiệp cũng hôn mê đi còn gì nữa? Như vậy là chỗ được không được không đủ bù lại chỗ thua.

Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười hỏi:

– Chắc hòa thượng đã ăn cấp được thuốc giải nữa?

Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng đáp:

– Bản hòa thượng trước nay làm việc gì cũng rất chu đáo. Nếu không lấy trộm thuốc giải thì thứ Long Diên Hương này tuy là vật trân hiếm trên cõi đời, nhưng cũng chẳng dùng làm gì được...

Nhà sư vừa nói vừa lấy ra hai nút vải nhỏ xíu nói tiếp:

– Đại hiệp ghi nhớ là nghe tiếng ếch kêu làm hiệu thì đồng thời đốt Long Diên Hương lên.

Độc Cô Nhạn cau mày hỏi:

– Trên ngọn núi này không có ếch, hòa thượng có bắt chước được tiếng ếch chẳng?

Tứ Bất hòa thượng gãi đầu đáp:

– Đáng tiếc là bản hòa thượng cũng không học được tiếng ếch. Trên núi này tuy không có ếch, nhưng có thể cũng cho cóc làm cho nó kêu lên cũng không đến nỗi bại lộ cơ mưu đâu!

Độc Cô Nhạn không chịu được bật lên tiếng cười khúc khích rồi đưa tay ra đón lấy hai nút vải nhỏ...

Hai nút vải này đều tẩm nước thuốc tuy nó có một mùi vị khó tả nhưng nó cũng không có mùi gì khó ngửi.

Độc Cô Nhạn nhét hai nút vải vào hai lỗ mũi rồi vọt người qua mé ta ra xa ngoài hai trượng.

Chỗ này là một bụi cây um tùm cùng những tảng đá lớn, có thể ẩn núp được.

Độc Cô Nhạn mở gói vải ra lấy sẵn đá lửa chuẩn bị chờ đợi.

Chẳng mấy chốc chàng đã nghe ba tiếng ếch kêu:

– Uôm! Uôm! Uôm!

Độc Cô Nhạn không nhìn được suýt nữa phải phì cười, vì những tiếng này chẳng giống tiếng ếch chút nào. Nói cho đúng là tiếng quỷ gầm.

Chàng không dám chân chờ lập tức châm lửa vào gói Long Diên Hương.

Long Diên hương chỉ là thứ bụi vàng, lửa vừa châm vào, một luồng khói vàng dày đặc bốc lên ngùn ngụt theo chiều gió cuốn đi rất mau.

Nguyên động Hắc Ly ở trên đỉnh núi. Luồng gió nhằm đúng phương hướng cửa động theo luồng khói dày đặc lùa vào trong động.

Trong khoảng thời gian chùng cháy tàn nén hương lên khói dần dần loãng ra rồi tiêu tan mất dần.

Độc Cô Nhạn đứng thẳng người lên chú ý nhìn vào trong động.

Nhưng không có một phản ứng và chẳng có động tĩnh gì.

Tiếng động vẫn im lìm không một tiếng người, tựa hồ một cỗ động thiên nhiên bên trong không có người.

Độc Cô Nhạn chờ thêm một thời gian chùng uống cạn tuần trà thì đột nhiên thấy Tứ Bất hòa thượng lạng người đến bên chàng lên giọng quái gở cả cười nói:

– Độc Cô Nhạn! Bây giờ chúng ta có thể đăng hoàng tiến và động được rồi.

Độc Cô Nhạn vẫn chưa hết thắc mắc, chàng hỏi lại:

– Bọn người Thuần Vu thế gia tà công kỳ bí phi thường. Nếu Long Diên hương không làm cho chúng mê được thì thành gở hết, biết làm thế nào?

Tứ Bất hòa thượng ra chiều nắm vững tình thế. Lão quả quyết đáp:

– Bản hòa thượng dám đem cả cái đầu này ra mà đánh cuộc. Dù cho chúng có thần công quỷ quái gì đi nữa cũng phải hôn mê bất tỉnh...

Lão vừa nói vừa rảo bước đi tiến vào cửa động.

Độc Cô Nhạn mỉm cười đi theo.

Trong động vì thông gió khó khăn nên khói mù hầy còn dày đặc chưa tan. Độc Cô Nhạn tuy đã vào đây một lần, nhưng khi ấy chàng hốt hoảng chạy bừa bãi, chứ chưa để ý điều tra kỹ lưỡng.

Phạm vi động Hắc Ly quả thật là rộng. Vừa lớn vừa nhỏ, hết thảy có đến mấy chục gian thạch thất.

Nhưng một điều khiến cả hai người thất vọng là tìm khắp trong động vẫn không thấy một bóng người.

Độc Cô Nhạn càng kinh hãi vô cùng và trong lòng không khỏi hồi hộp.

Tứ Bất hòa thượng cùng vò đầu bứt tai, chau mày ra chiều nóng nảy.

Hai người tìm kiếm đến nửa trống canh, lục soát khắp mọi xó mà tuyệt không thấy một người nào.

o O o